

tramp

č. 44

kč 1

ahoj ty
štědrý
večere!

stará ulice

Štěnice, rozmáznutá na pokrývce lůžka,
nějaká bída, která plije do slzí sliny,
kolikrát křivým slibem podvedená služka,
bez dárek svátek a narozeniny,
to je ulice našeho města a vymoženost tohoto
století,
kdy dvakrát protíná srdce, co dávno už nemělo
bolet.

Lze ještě něčemu věřit a o něco stát.
Chlapci, ti znají osvědčený lék, umí se ochlastat,
ale srdce, co snilo o sladkosti s ohňostrojem
a praporky,
to smutně vylévá sny se špinou, vyliťou na dvorky
do kterých z oken, zdí a mířící pavlačí
hlad s nouzí nářky ubohých vypláčí.
Na čtverci kamení, v špině a ve blátě
stává bolavé srdce, samo a docela nahatě
a čtvercem z říms a okapů chobotů
dívá se do světa a myslí na sobotu,
myslí na neděli,
kdy v krátkých hodinách láska a přátelství nadějí
co mládí tolika chybí.
Molly.

— Víš, že mně psali z Národního divadla?
— Dí, a co?
— No, abych prej zůstala doma.

Všechny vánoční nákupy jen u obchodníků inserujících v Trampu!

ruda čermák:
na konci ulice.

Vítr hraje na harfu telegrafních drátů. Se střechy spadla taška a rachotivě se rozbila na chodníku. Světla u noclehárny mžourají do tmy a hasnou. Snad se přetrhlo vedení.

Shrbený děda klečí na zemi a snaží se ve tmě cosi najít.

Karel, studentský desertér, toulavý proletář, mizerně placený škrabák, ohlédl se na klečícího starce.

„Hej, dědo, ztratili něco?“

„Jó, jó, mladíče, portmonku s penězma a ne a ne ji najít.“

Karel škrtá sirku za sirkou. Oba běhají po čtyřech jako psi. Po chvíli jinoch podává dědovi odřenou tobolku.

„Děkuju, mockrát děkuju. To sem, hergot, rád! Mám v ní čtyry koruny pro noclehárnu. Jak pak, dostanu tam taky něco jíst? Mám velkej hlad.“

„Až ráno, dědo. Polívku. Večer nedávají nic. Maj hlad, že jó? dou se mnou, najedí se kapku. Do noclehárny maj čas.“

Děda se hrabe jako zmuchlaný, vyhublý jezelek, samý osten, žádný úsměv. Hlavu div nekutálí po zemi a mlčí.

Dva vuřty, chleba a pivo. Přitukli si jako magnáti. Pak se děda rozpovídal.

Před válkou: baráček u Budějovic. Žena umřela mladá. Zbyli tři kluci, hoj, kluci jak skála.

„Dyby je viděli, mladej! Jednoho zasypala mina, druhej zemřel v Praze na úplavici. Třetímu, tomu nejmladšímu, rozvařil střeva handgranát. Zůstal jsem sám, baráček rozházeli přátelský. Sem starej, mám regma v celým těle. Žebrám. Kouknou na ty zkroutený pazoury. A přeci bych dělal. Ale je tu moc mladejch.“

Starý má hlad jako vlk. Ale vyssává pomalu slupku z uzenky v bezzubé dásní, aby rozkoš kousání a kousání trvalo co nejdéle.

Plechové hodiny nad pultem bijí jako puklý gong. Z kamení sálá teplo. Hostinský má místo obličej bílou, bezvýraznou skvrnu. V jeho hlavě se lidské osudy nezkřížily. Jenom chraptivé zazvonění mince o zinkový plech nakreslí do bílé skvrny devotní úsměv.

Čas jde rovně a nebezpečně jako četa policistů.

„Dem!“

Karel vstal, hodil mrtvému obličej poslední pětikačku a vystrkuje dědu něžně ze dveří.

„Tak nezapomenou: rovně vlevo a přídou k noclehárně. Bůh jich natřes!“

Dědovi se mží v očích. Brada mu sklapla jako louskáčkovi. Shrbil se do ramen a ohrnul límec. Zase tu hlavu tak kutálí po zemi; záda se mu zažloutla pod lucernou; pak už ho nebylo vidět.

Mladík se rozkročil, odplivl. Řemen kolem kalhot utáhl o dvě dírky.

„Zatracená práce!“

Dvě pěsti se vsunuly do prázdných kapes.

Na nebi stříbří se hvězdy.

U zavřeného domu stojí milenec. On jí líbá ruce, ona šeptá:

... jen takovou klíčku. docela malou, víš. Já budu prát lidem a dycky večer. až přijdeš z práce, budeme si čist. Viď, Jendo, a víš, zatím žádný maličký; teď pro začátek bysme ho neuživili. Těšíš se Jendo, viď? Bude to krásnej život.“

motto:
někoho vede životem láska,
někoho holt četník.

— Slečno, dovolíte, abych vás doprovodil?

Kamarádi, zvu vás bezzávazně k prohlídce mého prvotřídního a levného zboží pro lyžaření. Při odvolání 50% slevy.
Václav Veselý, Smíchov, Fibichova 4.

Všem p. t. majitelům autobusů

Čs. stát, dráhy počínají svůj deficit hojiti na těch nejhudších. Bez ohledu na spoustu protestů zvyšují dnes již téměř nejvyšší jízdné v Evropě o plných 20%. Znemožňují tím tisícům mladých hochů a děvčat jediné zotavení v dnešní racionalizační době, neboť ne každý snese další zatížení o 2—5 Kč, které má odevzdati ve prospěch zámožných majitelů volných jízdenek v I. a II. třídě. Za drahé a dnes ještě dražší jízdné máme být dále cpáni do dobytčích vozů (Praha-Davle) a honěni skrze ponižující trestanecké ohrady (Bráník, Libeň a j.).

Naše protesty správa čsl. železnic až dosud blahovlnně — ignorovala.

Uchylujeme se proto k poslední svépomoci.

Žádáme všechny majitele a koncesionáře autobusových linek o upravení jízdného pro trampy. Víme, že v mnohých případech se tak již děje a na některých linkách je jízdné pro trampy sníženo až o 50% a je tím i o mnoho levnější, než jízdné na železnicích. Tyto autobusy jsou vždy plné.

Upozorňujeme, že jsme ochotni všem koncesionářům autobusových linek, kteří pro trampy upraví výhodně cenu jízdného, zdarma uveřejňovati po dobu čtvrt roku inserát současně s jízdním řádem. Platnost na bezplatné uveřejňování insertů počíná ihned po oznámení nám slevy jízdného pro trampy.

Redakce čas. „Tramp“, Praha I., Karlova 14.

— Řekla jsem ti přece, že tě už nechci vidět!
— Dobře, už jdu —
— Kam, šmarjá?
— Shasnout světlo.

— S tím Pepikem si nic nezačíněj!
— To je takovej rváč?
— No, rváč ne, ale každého pumpne.

Dobré lyže

Sport „canada“
Vinohrady,
Safarikova I.

Žádejte ceník

„Víš kde jsou v Čechách největší vinice?“

Na Mělníku!

„Ne — v Řepích“

— šefe —

„Proč cpeš to Český Slovo do kanadek?“

„Vono prej nevostouzí“

— šefe —

Kytary — banja dodá nejlépe Lantuer, Jindřišská 26, mistr houslař, roh Růžové.
Trampům sleva.

Následujte !!!

Nové objednávky: Osada Arkansas, Brno 4, trampové z Chabařovic 2, Hudson-Hostomice 10, Tahiti-Sviadnov 2, Samota-Karlův Týn 15, Šerif Ua-Plzeň 10, Poděbradští trampové 5, Pod strání 15, Eldorado 8, Manihiki 5, Bezejmení 15, parta stanářů ze Žižkova 10, Děti neklidu dalších 8 předplatitelů, Zlaté opojení dalších 5, Navaja 5, parta lyžařů vysokoškoláků 12 a mimo to 173 nově získaných předplatitelů na výzvu: Ukažte, co dokážete . . . Nutno pochváliti Peška-Píďu, jenž používá každé příležitosti, aby sehnal pro „Trampa“ nového předplatitele.

Přišel tuhle k vlastenci Hodžovi jeden nezaměstnaný a prosil ho o nějakou korunku. Rozpřel se mezi Hodžou a nezaměstnaným následující rozhovor:

- Odkud jste?
- Z Benešova.
- Jaké řemeslo máte?
- Jsem strojní zámečnick.
- Byl jste ve světě?
- Byl.
- Kde?
- Ve Švýcarech, Belgii, Francii a Rumunsku.
- Co dělají vaši rodiče?
- Zemřeli.
- Byl jste někdy trestán?
- Nebyl, jsem úplně zachovalý.
- Tak se chovejte tak dál — dnes nemám drobný. S bohem.

**„Malý oznamovatel“ v „Trampu“
obstará vám všechno!
Používejte ve všem služeb
„Malého oznamovatele“!**

**„sím vás nevíte kde je zde záchod?“
„Nevím — já jsem tu teprv tři neděle“**

— šefe —

**Házel sedlák po psu kamení a zabil
kohouta, překvapen vyhrkl:
„Ták a ted' můžu kokrhát sám!“**

kdo je vinen?

K smrti odsouzeného vedli ulicemi uprostřed četných zástupů lidu na popraviště. Za odsouzencem kráčel kat, jemu v patách následoval soudce.

Lid hlučně proti katovi reptal. — Ten dlouho mlčel, až mu konečně vzkypěla krev a pravil k reptajícím: „Proč mi zlořčíte?“

„Protože zabiješ,“ křičely davu.

„Já jsem přece jen vykonavatelem vyšší moci; soudce zde za mnou vyřkl rozsudek, toho si chytňte jako odpovědného.“

„Mě také ne,“ odvětil soudce, „nebot mne nutí zákon, abych tak jednal.“

Soudci po boku šel neviditelný zákon a slyšel všechny výtky. „Vy mne nutíte, abych činil bezprávi,“ řekl, „vinni jsou zákonodárci. Ale protože jste si je sami zvolili, dobře věduce, že jsou pro zabití, jste tedy jedině sami vinníky a jen sami sobě musíte zlořčiti.“

Po těchto slovech se dav bez hlesu rozptýlil.

Z angl. přeložil Sonyboy.

- Tondo, pojd' na dříví!
- Nemůžu, nemám sekyru!
- Tak pojd' do hospody!
- Nemůžu, tam mám sekyru!

paďouři o nás a bez nás

V pátek 11. prosince sešli se v mohutné baště Sokolstva, v Tyršově domě na Ujezdě, zástupci a špičky skautských, tělovýchovných a sportovních státo-tvorných organizací, aby tam v ohromně decentní, tiché a skrz naskrz loyální poradě rokovali o osudu — prý — „táborníků“.

Zajímavé bylo, jak se tito světloňosi úzkostlivě vyhýbali slovu „tramp“. Ovšem, brali ve značnou úvahu dnešní rozvoj hnutí „tábornického“ v naší milé vlasti (toto poznání rádi akceptujeme), a ku podivu, do diskuse je nevehnala ani známá zvěrstva trampů, ani ne tak dalece touha po zorganizování tohoto elementu, jako chůť po ušlechtilé zábavě, rekreaci (slůvko, často tam užívané, z něhož se vyvinula naše bodrá „legrace“), s cílem prý zdravotním. Ovšem, o proletářském podkladu tohoto masového hnutí a o jeho sociálních příznacích se tam z opatrnosti nemluvalo. Jistá paní profesorka ve své řeči, pokud možno svědomitě bezpáteřně, promluvila o návrhu (jejím) vykázaných (snad státem nebo majiteli zbytků) rezervací míst a tábořišť (!) pro táborníky a pak smělým letem přehoupla oceán a ukázala nám několika slovy zemi pruhů a hvězd, kde prý možno spát v táborech za půl dolaru a za další půldolar možno snídat a obědvat. Jak táboří ti, kteří půldolar nemají, nepovažovala za vhodné vysvětlit.

To vše bylo hodně užitečné pro naše táborníky. Jejím hlavním zvukem bylo milovat přírodu a prý „českou tradici“.

Na to se podal návrh, aby se něco dělalo proti zvýšení jízdného na drahách. Vyzněl v ten smysl, aby se vyslala deputace, složená z přítomných delegátů, k ministerstvu železnic.

„Tím nic neriskujeme. V nejhrošším nás zamítnou,“ usoudil moudře pan předseda, Sokol.

To byla celá, skoro celá porada. Utekl jsem rozradostněn, že tam mimo mne nebyl přítomen ani jeden tramp. Bravo, kluci, a pamatujte, že se pod těmito nevinnými, bezpáteřními diskusemi skrývá čertovo kopyto: Dáti táboření t. zv. „českou, národní tradici“, vykázané rezervace (viz Indian reservation) a loyální ovzduší, krátce zmrzačit trampskou duši a pak jí teprve, prosáklou „tradicí“, nahnati bez hluku a opatrně do organizací, jejichž cílem je předvojenská výchova mládeže. gěza včelíčka.

Squaw

stránka našich děvčat

Děvčata, holky, kamarádky!

Hlasuji pro náš kouteček a mobilisují vás jako posilu. Nebudu vám vyprávět blbou pohádku o naší rovnoprávnosti s muži, ani hecovatí vás do úsilí, snažiti se o ni. Do našeho kamarádství s kluky vůbec nepatří tyto bludy a klamy, neboť má už svůj určitý ráz a není, proč bychom na něj od základů hartusila. Věříme stejně dobře jim jako oni nám — a co je víc za tuhle pravdu, to je soukromá věc. Proč tedy pokusy o ostruhy objevitele.

Rozumíme jim také — a ve shodě s nimi, právě ze vzájemného dorozumění, tvoříme si náš tramping sobot (pokud to jde) a nedělí.

Není ovšem dobře snášeti příliš mnoho pochval na někdy až příliš tulácká srdce našich kamarádů, a neuškodí, uhoditi je někdy vtípem a poctivou pravdou — pocuchati trochu domýšlivost, kazatelství a podobné libé vlastnůstky našich P. T. „compagnonů“, kouknouti jim trochu pod kůži a ozvatí se, když je to na místě a zapotřebí. A pak ovšem, své výlučně „ženské“ otázky také zveřejniti, neboť „srdcem k srdci, srdcem k vlasti“ a „naše vlast, ráj zemský na pohled“ pravím, co by byla bez ženy.

K čemuž pochopitelně přiřadí se: peprností našeho vtípaření, o němž nesmí býti pochybováno. Jazyk ženy, její řeč — nejostřejší ze všech meč. Upřímné srdce sličných českých děví — co myslí, cítí — to ať také zjeví — tak k vám volám do luk a strání, ozvete se, holuběnky, trampulátka malá, děvčata, holky, kamarádky, tak volám do lesů, kopců a pamp: náš program je tramping a Tramp!

Molly.

Vám, Růžo v hubertáku!

Vlezla jste na Karláku do autobusu s kapsami nacpanými tureckým medem. Sedla jste si na ranec, který jste vezla s sebou; až teprve u Zbraslavi začala vaše zábava, k vůli které zde vlastně na vás křičím své rozhořčení. Věřte, když jsem viděl toho dělníka, spícího s hlavou skloněnou na prsa a ty jeho černé, mozo-lovité ruce, složené v klín, který se stal terčem vašeho žertíku, dal mi to dost přemáhání, abych nevstal a nedal vám přes pusou. Bylo to smutné, dívat se na vás, jak papírem od tureckého medu mu mažete tvář.

Starému tátovi, který udřený usnul při jízdě z práce domů. Vám to bylo k smíchu! Vidíte, a ten dělník (říkala jste mu „Šotek“), když se probudil, utíraje si obličej se ještě na vás usmál. Co by se stalo, kdybyste to udělala některému vedle sedícímu pačouroví? Dostalo by se vám spousty nadávek a není vyloučeno, že by si vás dal zjistit. Na některém člověku se pozná hned, co vlastně je a tak je to i u vás. Jste rozmazlené dítě z „lepší“ rodiny; ačkoliv byste se ráda vyprostila z pout toho pačourského života, nedaří se vám to. Na trampku si prozatím jen hraje, a radím vám, uděláte nejlíp, zanecháte-li toho. Ví, že tomu, co vám zde píše, nebudete vůbec rozumět, ale až pojedete zase autobusem, podívejte se na ty černé, mozo-lovité ruce — a porozumíte mi.

Angličan.

Nejen čtete a píšete, ale i provádějte.

1. *Tážete se, drahá přítelko, jak vybilíte chatu svého hochu. Snadná pomoc — pozvete na potláček kamarády z osady Lupe-to-krúpe a bude vám pomozeno.*

2. *„Mohu důvěřovati?“ Doporučujeme vám nezpívatí svému chlupci prstonárodní: „Přijde zima, přijde mráz, kam se, ptáčku, kam schováš?“ To víte, dnes jsou ti kluci všelijací.*

3. *„Dobrý spánek.“ Jak se vypati do růzova? Hle, rada: Připravte k večeri, co vám chlapec přivezl — uzenáče, burty, okurku, bramborovej salát a trunk, nejezte to ale a uvidíte ráno zlaté prasátko.*

Molly.

Noro,

Jest skutečně mnoho dívek, které jako vaše „malá, ubohá, hloupá Jenny“ vidí ideál trampa v takovém Bill Stínuovi. Kamaráde, nevím rozuměla-li jsem vám dobře. Soudím však, že žádáte na té vaší kamarádce nebo dívence víc, než může, nebo chce dát. Podívejte se, hochu, já jsem trampkou tělem i srdcem, mám ráda kamarády takové, jací právě jsou. Nenávídím hrdinů sladkých románek, které jsou vhodné takhle pro nemluvuata! Nenávídím pitomou postavu Bill Stína právě jako zásady pačourské morálky. Ale divně bych se „podívala“ na kamaráda, který myslí, že proto, že jdu s ním na tramp, má na mne úplné právo. A jsem přeci živá, mladá, zdravá! Řeknete-li mi, Noro, že jest můj úsudek hloupý, zastarálý, pak bych vás skutečně ráda znala. Musel byste mi říci do očí, že pravá trampka nesmí mít svých zásad, a že nehledáte na tramp dobrého kamaráda, kamarádku, ale něco zcela jiného. Jsem zvědavá, co učiní vaše dívka. Vystoupí-li otevřeně v boj, nebo stáhne se zbaběle zpět. Ať žije otevřený boj, Noro! Do pačourů — hej rup! Ahoj! Jarča.

Po dlouhém uvažování a hádání jsme založily „Dívčí osadu“. Přes to, že trampkami jsme již dávno, nemohli jsme se rozhodnouti, býti samostatné. Proto vám všem provoláváme naše upřímné Ahoj!

„Dcery hor“, Most Čiki.

Klucí milí, chtěla bych se na vás leidskams přijít na potlach podívat, abych se přesvědčila, zda-li jste všichni stejně dobří a milí. Se srdcem na dlaní k vám přijdu abych vám dokázala, že si vás vážím. Ale nemyslete si, že mám jemnou plet jak Zanda z Plzně, né, ne, tak si mě nepředstavte a také nejsem žádnou malou, hloupou a ubohou Jenny, ale zdravou a veselou, upřímnou. Ahoj!

Fata z Plzně.

Výborně Lucie,

souhlasím s tebou, že holka jest a zůstane holkou, vždyť je nás jen taková malá kapička v celém tom trampském pronárodě a ty druhé káčl nepředělá nikdy žádný!

Trampulajda.

Vesele k sobotě.

Co jsi dostala na Mikuláše?
Tlukot srdce.

Žena není neprůhledná — je jí naopak viděti dále, než kam mohou muži dohlednouti.

Ty jsi, holka, jako kabát —
taková upíata.

Pane potravní čáro, jak zdaníte cestujícího, kterej bude mít zaječí pysk?

Moje stará je jako hodinky —
jak ji uhodím, nechce jít.

Tážeme se důrazně: který P. T.
profesor tance cvičil tenhle tane-
c m i l i a r d? Molly.

— Viš, jak se chytají sloni?
— To nevím.
— Ale podej mi ruku, že to
žádnému neřekneš.
— No, tady ji máš.
— Tak ti tedy prozrazuju, že
už jednoho držím. Iška.

Boxing & Athletika & Football

„Spojené osady Údolí ticha“ pořádaly dne 30. listopadu v sále restaurace u p. Přeučila v Třepsině první rohovnický meting, který se dobře zdařil. Nastoupily tyto dvojice. Čou-da, 61 kg, z osady El-cido proti Fric-kovi, 61 kg, z osady Ontario; zápas byl veden exhibičně a oba soupeři uspokojili. Jako druhá dvojice: Tonda Baňatej (Sentinel), 69 kg, z osady Boston, proti Alloví, 65 kg, z osady Ontario. Tímto zápasem bylo bojováno o titul mistra údolí, v němž zví-tězil Baňatej z „Bostonu“, který nasadil hned v prvním kole prudký, překvapující útok; jeho soupeř umístil mu několik dobrých ran, ale na po-čátku druhého kola byl nucen se vzdát, načež Baňatej byl prohlášen vítězem. Ve třetím kole utkali se ka-marádě-hosté z osady „Kennedy-keď“, V. Jakš contra M. Kostřica, známý rohovnick amat., unie, kteří předvedli krásný exhibiční zápas, který byl nejlepším vůbec. J. Prášek, Boston.

Č. A. K. Kr. Vinohrady porazil Vy-sokoškolský Sport v ř.-řim. zápase 7:0, ve vzpírání břemen 5:0 ve středu 3. prosince v Marathonu. Zá-pas do 56 a 61 kg vítězí Menšík a Červíček, Vinohr. Do 66 kg Kračman, Vinohr., poráží Šestáka za 7.30 min., do 72 kg Hajný, Vinohrady, poráží Wolfa za 3.20 min., do 79 kg Pelikán, Vinohr., poráží Kubíka na body, do 87 kg Ježek, Vinohr., poráží Křížana za 2.30 min. V těžké váze Kladiava, Vinohr., poráží silného Pišnu za dvě minuty. — Ve vzpírání vítězí Vinohr. rozdílem 482.5 kg. Vinohrady absolvovaly všech 8 utkání III. skupiny, z toho 5 zápasů vyhrály a 3 prohrály. Celkové score v zápase 32:24, ve vzpírání 8945 kg:5250 kg. — Zápis denně, Americká 39 od 7 hod. večer. Teplé i studené sprchy, vzdušná vy-topená tělocvična. Řecko-římský a vzpírání pondělí, středa, pátek, box úterý, čtvrtek a sobota. — Kluci, přijďte mezi nás! Ahoj! Kostra.

Když prodělat, tak na cizí účet.

Jest ještě v živé paměti poslední profesionální boxingmatch v „Lucerně“, který díky velkému humbuku byl ucházející navštíven. Reklama, která se tomuto večeru v novinách dělala, vzbuzovala mezi pravidelnými ná-vštěvníky profesionálních boxmatchů obavy, že sportovní hodnota celého večera bude chabá. Každému soud-nému divákovi bylo nade vše pochybnostem jasno, že profesionálové blíží se pomalu do bývalé éry „taky-box-matchů“.

Jisto jest, že pan promotér Kaiser

přišel tehdy tak akorát na své peníze. Snad někdo nezasvěcený by se divil, že čistý výtěžek profesionál-ního večera, který se dnes, t. j. 18. prosince, pořádá, věnuje dotyčný pán Čsl. Unii boxerů amatérů. Ochota tohoto pána ve skutečnosti vypadá takto:

Na večeru se určitě prodělá a tak to hodím na krk amatérům. Tím, že „výtěžek“ dnešního boxing-matche věnuji v jejich prospěch, vyplní mi oni na příštích mých ve-čerech úplně zadarmo program.

A výbor ČSUBA skočil na špek. Před vánočními lidé mají obyčejně hodně peněz a raději prodají poslední košili, jen aby mohli vidět pár sprásk-nutých amatérských dvojic a poda-řenou komedii Dykast-Poetch.

Přejeme amatérům, aby „Lucerna“ byla 18. t. m. úplně nabitá a aby „výtěžek“ byl trochu „vyšší“ než při loňském boxmatchi CSR—Maďarsko (prodělalo se „jen“ 15.000 Kč).

B. K. V. — Boxing kroužek Vršovice.

Výborová schůze koná se dne 22. t. m. ve spolkové místnosti Na Mičán-kách „U Klečků“ ve 20 hod. Přítom-nost všech členů výboru nutná. Kol. Noha se tímto žádá, aby se dostavil osobně nebo poslal na tuto schůzi seznam adres něm. klubů.

Za B. K. V.

Ota Klauber, t. č. sekretář.

Stín bývalého maď. teamu.

V neděli 14. t. m. dopoledne před-stavil se pražskému obecnstvu v di-vadle Variété maďarský rohovnický team. Vyjímaje nejnižší kategorie, kvalita maď. rohovníků není již zdaleka taková, jako v letech minulých.

Velikou chybou též bylo, že nepří-jel drážďanský soudce Schöll a v dů-sledku toho bodoví soudci byli jeden Čech a jeden Maďar. Vrchním roz-hodčím a zároveň soudcem v ringu p. Frankl z Vídně.

Některá rozhodnutí soudcovského sboru neodpovídala průběhu boje; tak na př. vítězství Ambrože nad Körö-sim nebylo správné, neboť Maďar ve třetím kole nejen vyrovnal bodový náskok, ale rychlými seriemí ran získal bodovou převahu.

Jelínek v posledním okamžiku udě-lal muší váhu a tím získal našim barvám určitě ztracené dva body. Kdyby byl zůstal v bantamu a boxo-val s Kubyncim, dopadlo by celé utkání tak, jak jsme je typovali, totiž 10:6.

Největším hrdinou dne byl Michá-lek, který vyhrál match s vyšší va-

hou. Snad brali soudcové ohled na veliký rozdíl vah a přiklklí vítězství našemu borci. Nejmladší člen teamu, Kutina — 48 kg — dělal obětího be-ránka. Nastoupil také o váhu výš proti Kubyncimu, který svého času zvítězil k. o. nad mistrem světa Koscicem a byl od něho ve 2. kole k. o.

Pída-Pešek:

Myslicí boxéři.

Příští rok přistupuje k nim Neko-lný, který úžasně peklým tempem poráží své protivníky.

V srpnu toho roku Olympiáda vy-náší Heřmánka na nejvyšší možnou metu a zároveň na pokraj propasti, do které se potom nezadržitelně za-čal řídit. Ještě na podzim s jednou rukou (druhou zlomenou), nádherně vítězí v Berlíně, aby příští rok začal se na něm jevit pokles formy. Prohra v Polsku a ve Vídni proti Zehet-mayerovi byla předzvěstí blížícího se konce tohoto slavného championa. Tu dobu Jelínek vyhýbá se úplně ringu, aby za to tím častěji proháněl se po tanečním parketu. Na celostátním ml-strovství v Plodinové bursě 1929 oble-vuje se opět mezi provazy sice starý známý exchampion z roku 1926, ale zcela jinak boxující — Pepa Hampacher. Jiná škola — odlišný způsob trainingu, odborný trener, hromada zkušenosti — to vše dohromady udě-lalo z něho borce pracujícího nyní s náležitým rozmyslem. Hned po ml-strovství odjíždí do Paříže, aby ještě v červenci toho roku překvapil česko-slovenskou veřejnost zprávou, že pře-stoupil k profesionalismu. V lednu 1930 Nekočný a Heřmánek boxují v praž-ské „Lucerně“ svůj první profi-match. Avšak způsob života našeho olympij-ského championa Heřmánka odrážel se po celý boj v jeho práci.

Nkdo ho nepoznával. Jako kdyby mu celý nervový systém spal. Jeho pověstná levička neustále bila na-prázdko; úniky hlavy byly pomalé. A po matchi, když odcházel do šatny, drobné kapičky potu stály mu na čele. To nikdy u Jendy jsem neviděl. Je s ním konec, řek jsem si. Pobádán přáteli, ač nervově zničen, v únoru nastupuje proti Gelbstädtovi, aby byl od něho ve 4. kole k. o. Takový že by měl být konec tohoto kdysi nejlep-šího inteligentního československého borce? Jediný já snad věřím, že ještě najde Jenda trochu té „silné vůle“ a dá se znovu s tím elánem do trainin-gu, s jakým isme ho byli zvykli vidět trainovat

(Pokračování.)

127!

Tolik adres došlo do uzávěrky dnešního čísla od 98 kamarádů a kamarádek, splnivších povinností vůči svému „Trampu“. Při tomhle pomalém tempu nebude nám možno splniti v nejbližší době příslib o rozšíření „Trampa“. Nově získaní předplatitelé musí dosáhnouti značného počtu a proto kluci ještě dnes pokuste se získat mezi svými známými, i netrampy, jednoho nového předplatitele a sdělte nám ihned na lístku jeho přesnou adresu.

Pročtete si opět výzvu v 42. čísle a s chutí do získávání nových čtenářů.

ruda čermák:

mezi sedmou a osmou

Tramwayové vlaky projíždějí ulicemi, rudé šipky aut řevají do noci. S plakátů kin sestoupila Greta Garbo a Clara Bow a procházejí mezi chodci, někde osamoceně, někde zavěšeny do svého Chevaliera nebo Janningse. Na pestrých papírech smutně osířely cifry 4, 6, 8. — Reflektory reklam proluly hustou tmou a pohybují se na neviditelných žebřících.

Barevné oči semaforu, řízené ledem uniformy, otevírají se a zavírají, jako oči fantastické modly.

bougire:

carin

Caryna předcházela pověst šibeničnicka a dačana — tak u nás jmenují extra kvalifikované syčáky — a než uplynul týden od jeho příchodu do ulice, zakázaly starostlivé mámy svým miláčkům Carynovu společnost pod trestem rákosky a domácího vězení. Bylo mi tehdy devět let, ale byl jsem tak samostatný, že jsem neměl nad sebou bič mateřské lásky a Caryna poznal jsem nezkresleného ubohou měšťáckou morálkou.

Všechny mámy jsou stejné, všechny chtějí mít děti poslušné, dobré a chytré, ale mnohdy nerozumějí dětské duši a místo rovného člověka vychovávají patolízala nebo bezohledného šviháka — zkrátka zmrsklinu, zatíženou předsudky, již odejmou všechny dobré vlastnosti, jen aby

ukonejšily své dobré svědomí a učinily dítě šťastným po svém.

Caryna i mne vychovávala babička. Bylo to ve druhém roce války. To se ještě žilo lidsky. Potom přišly tmavé, sychravé dny s ještě tmavšími a chmurnějšími frontami. A v tomto prostředí, tvrdím a násilnic-kém, drželi jsme se pohromadě a rvali se jeden za druhého.

Byla tehdy větší bída, než dnes? Lidé měli práci, měli peníze, ale nebylo co jíst. Vytloukala se okna, ale místo chleba padalo z nich jen sklo. Toť se ví, že to pro nás byla legrace. Pak výkřiky trochu utichly před bodly maďarských vojáků, kteří kordonem uzavřeli ulici.

Měli jsme z toho švandu, jak se dav dovolával toho, co my dva dovedli docela bez hluku štipnout. Pro nás to nebyla žádná útrapa a hladu. Bylo málo strážníků a učilo se dvě hodiny denně v rybníce byly ryby, na polích brambory. Divili jsme se, proč si ti velcí lidé nevezmou to, co potřebují, proč žebrají pod okny.

Caryn šklebil se z vidlice rozcuchaného akátu na policejního komisaře, který celý zježený pobíhal před kordonem a nadával chátře. A pak na jednou to přišlo. Suché povely, ně-

Vraždy a krádeže uprchlých dnů znova se narodily v ústech prodavačů novin.

Páni a dámy jdou tančit. Střevíčky tepají dlažbu. Slečinky se jistě vrátí se splihlou, pomačkanou nádhrou. Matinky doufají v jejich dovednost. Neboť ta jejich je nejhezčí.

Červení čerti cukrářů straší malé děti.

Elegantní světáci drží v ústech cigaretu a pod paží štíhlé, dlouhé sukně.

Ó, mýlíte se! Ta namalovaná dívka, to není maskara, to je dernier cri.

Asfalt vlhne.

Hladové stíny nezaměstnaných plouží se kolem velkoobchodů. Nezajímá je ani collier, ani stříbrná liška. Vyhublé tváře a vpadlé oči chtějí pouze chleba. Jen jediný krajíček chleba mít! Nenašli jsme práci. Ani dnes, ani včera, ani před týdnem.

V kavárně hrají v karty.

„Ó, račte vynáset, pane rado! Apropos, nenudí se milostivá? Není zde poněkud chladno? Antoníne, zavěte tu ventilaci!“

U stanice čeká na motorový vůz šička s dítětem. Zná ji. Jarmila s půlročním chlapečkem. Svobodná. Její stroj hrčívá dlouho do noci. Otec, pan nadporučík, se soudí. On nic, on tu ženskou vůbec nezná.

„Vidíš, Jiříčku, tohle je tvůj táta.“

Velká slza skanula na malou podobenku.

Lidé se tlačí, spěchají, neboť filmová perforace už zapadá do ozubených koleček.

Jenom nezaměstnaní nespěchají nikam.

Na rohu ulice prodává slepec zápalky. Jednou prodá hodně zápalek. Pak vzplane celá ulice.

Slepý stane se hrdinou....

kolik vyhrůžných výkřiků davu a potom poprask. Caryn vedle mne zaječel, ale zůstal nakloněný zavěšen ve své vidlici a řval na komisaře: „Prasata, prasata...“

Celý vyjevený sjel jsem dolů po kmeni. A zase ten pekelný rámus. Něco nade mnou zakviklo. Slyšel jsem svoje jméno a když moje udivené oči vylítly nahoru, nechápajících, ustrašené, cosi spadlo k mým nohám. „To prase, prase...“

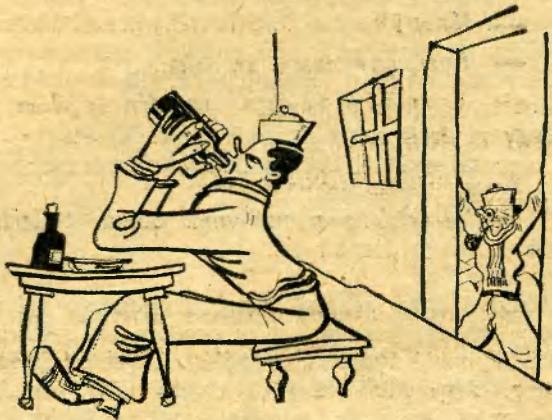
Někdo mne chytil za šle a praštil se mnou do kouta domovních dveří. Pak jsem se honem vzpamatoval a běžel ulicí, plnou pobíhajících lidí. Ještě jednou jsem slyšel rachot a na protějším chodníku někdo upadnul.

K večeru si lidé říkali, že policejní komisař odstěloval i děti.

Přišel konec války a vděční vlastenci postavili obětem domácího odboje pomník. I Caryn měl na něm kus místa. Caryn, odpočívající v hromadné šachtě na hřbitově, Caryn, postrach hokynářek a maminčiných miláčků. Zbýl mi po něm špinavě hnědý flek na kalhotách.

Policejního komisaře po převratě sesadili a — udělali z něj — četníka. Ovšem na Slovensku, kde snad dosud řáduje.

— *Ted' sem na tom jako Buridanův osel. Esli na něj zařvu, tak se lekne a rozbije flašku; esli na něj nezařvu, tak to vychlastá dno.*

Eda dohonil paďoura, kerej, vopřenej vo strom, si stěžoval na žaludeční těžkosti. Eda ho upokojoval slovy:

„To nic není, na to už zemřelo lidí, jéje!“

Když měl být popraven jeden vrah, ptali se ho, jaké má poslední přání. Poručil si tuplák piva a pěnu vážně odfoukl. Ptali se ho, proč to učinil.

Odpověděl jim: „Víte, mně řek' jednou doktor, že pěna na pivu není zdravá, že škodí zdraví.“

Jednalo se o to, aby film „Sv. Václav“ koupila církev katolická a předváděla ho na Sv. hoře. Proti tomu se však postavil pan arcibiskup. Že prej to nejde a že by to vylezlo na moc peněz.

Trampské kanadky
originál anglický Dnlbox,
Kč 185⁻
až 198⁻

Jaroslav Bohata
Smíchov,
Protí Knížecí.

Těž poštou na dobírku, vyplaceně.
Udejte číslo nohy.

Jak prej to?

„No snad si nemyslíte, že vám na to někdo bude zadarmo?“

Přišel jednou snoubenec ke své nevěstě do bytu, ale nezastihl jí doma. Zastihl jen jejího malého bratříčka a ptá se ho, kde je jeho sestřička.

„Hela Vám vzkazuje, že dnes leží, že je nemocná a dáte-li mi bůru, tak Vám řeknu s kým.“

*Boháči, boháči, boháči,
máte, co hrdlu se uráčí,*

*ale přec nedaj vám moresy
vystrčit zadnici na lesy. —*

Molly.

— Tak jsme to vyhráli 4—0.

— To je toho! My jsme to vyhráli 8—00!

Bukaneer.

— *Ty jsi celá Venuše Milonská...*

— *Tak krásná?*

— *Ne — uražená.*

Molly.

— no, že by takhle měla lehký život?

— Reddy, mně upad na zem řízek, zvedni mi ho, než mi ho sebere pes.

— Neměj strach, já na něm držím nohu.

Kterej pád ani té nejlepší slečně neškodí?

1.—7. a listopad.

Povídá tudle malej Johnny dlouhánu Joemu:

„Joe, je tam nahore taky taková zima jako tady dole?“

— Kapitáne, nákej mizera nám vypil všechen rum!

— Komu nadáváš, ty smrádku!?!

Vedlejší příjem

pro každého bez zvl. znalostí po svém zaměstnání. Pište ještě dne listek. Br c z, Kardaš. Řečice, Čechy.

- Hergot, tamhleto je pilnej člověk.
- Kerej?
- Ten, jak nese to uhlí.
- A věříš, že byl tendle tejden třikrát u doktora?
- Nehoň, takový tělo.
- Vážně, von mu nosí uhlí. Ctibor.

Šel tudle starej John s Billym na výstavu obrazů. Prohlížel si tak obrazy a najednou zařve:

„Billy, pocem, tohle je nejblbější obraz, jaký sem kdy viděl.“

I dí mu slušně Billy: „I ty vole, dyk se díváš do zrcadla.“

„Víš co mi nejde do hlavy?“

„? ? ?“

„Že novej rok připadne vždycky na prvního.“

Iska.

Halo! Kanada la dulbox masivní již jsou zde za 150 Kč, přesvědčte se
Kde? u Hornofa, Praha VII., Bubenska 6 n. u Hlávkova mostu; Stanice elektr. 6, 8, 12, 18.

— — — V Paříži ničí mor desetitisíce lidí. Lid se brání. Paříž se rozděluje na několik samostatných republik. V této době není však třeba policie. Žádná z republik ji nechce. A tak vzniká „Modrá republika“.

bruno lasieňski:

podobenství o Modré Republice.

Nikdo nezpozoroval a neuvažoval o zmizení malých človičků v modrých pelerinkách s nároží ulic, kde od nepaměti stávali jako přirozené a nepostradatelné rekvizity.

A přece každý ví, že nic se světa nemůže zmizeti.

Desorientovaná zbytečná armáda fízlů, krok za krokem vytlačována ze všech nově utvořených států, stáhla se chtěj nechťej do svých kasáren na ostrůvku Cité, obklíčeném se všech stran žlutou, židovskou a anglo-americkou republikou.

Ostrůvek Cité je položen mezi oběma břehy Seiny a oddělen přirozenou hranicí od ostatního světa, zdá se samostatným, jednotným územím. Na ostrůvku počal se hemžiti dav nezaměstnaných „strážců spravedlnosti“.

Policie, zůstavena po prvé své vlastní iniciativě, octla se v bezradné situaci.

Nevědouc, který z nových států považovati za legální, ztratila náhle svou busolu legálnosti a uvědomujíc si bezvýznamnost vládních autorit s druhé strany sanitního kordonu, chápala, že každým dnem ztrácí svou reálnou tvář a stává se metafysickou fikcí, právě tak nesmyslnou jako sama definice: policie pro policii.

Sedmého dne byla Cité svědkem první manifestace nezaměstnané policie v historii lidstva.

Dav nezaměstnaných modrých lidí jako široký proud řeky rozlil se po ostrově a shromáždil se před prefekturou. V čele průvodu manifestantů byly neseny praporey a hesla: „Je mrtva republika, ať žije republika!“ „Žádáme vládu a řád!“ „Policie bez vlády je tramway bez elektrického proudu“ a p.

Na náměstí před prefekturou konal se imponantní miting. Po dlouhých debatách usnesli se manifestanti, aby ve jménu záchrany policie byly všem vládám Paříže tlumočeny návrhy, obsahující nabídnutí policejních služeb.

— Jsme lidé, pravil policejní návrh, u nichž politické přesvědčení nehraje žádnou roli. Policie nemá smyslu a nemůže existovati, nemá-li možnost hájiti určitý řád. Proto je pro ni první nutností, najít jakoukoliv, byť i ne trvalou vládu. Bez legálního řádu nejsme než pouhými stíny.

Návrh byl přijat jednohlasně a zaslán všem vládám hlavního města vyjma sovětské.

Avšak všechny vlády, obávající se, aby se nevloudily na jejich území nové elementy náказы a nová hladová ústa, odpovídaly záporně.

Instinkt sebezáchovy vedl je k poslednímu úsilí.

Na návrh jednoho policajta bylo usneseno, aby byla vyhledána nějaká civilní osoba, která by se prohlásila diktátorem na území ostrůvku Cité. Bylo rozhodnuto, aby dotyčná osoba byla nalezena co nejdříve.

Po několika hodinách hledání našla patrola na rohu jedné odlehle uličky malého paralytického starce. Stařík se zdráhal a jevil známky nemaskovaného strachu.

Když ho přinesli na prefekturu, počal naříkat a pokoušel se utéci. Samozřejmě, bez úspěchu.

V kanceláři prefekta mu oznámila policejní delegace, že je diktátorem, a jako takový, že musí ihned vydat několik dekretů, proklamujících obnovení zásady legální autority.

Malý stařík, spočívaje v křesle, nejevil zájmu o tuto počtu. Pokoušeli se vysvětliti mu věc poněkud srozumitelněji. Všechno marně. Nakonec poznali, že je hluchý.

Podalho se jim s velkým napětím sil dorozuměti se s ním pomocí písma. Sekretariát vydal prohlášení k lidu, že malý stařík po dlouhém zdráhání pod vyhrůzkou revolveru, podepsal.

Za hodinu objevil se na zdích Cité první diktátorův dekret.

Oznamoval, že se ujímá mocí nad ostrůvkem Cité a obnovuje řád a legalitu. Jakýkoliv čin, podněcující proti nové vládě, bude považován za zločinný a bude přísně trestán. Podpis: Mathurin Dupont.

Celý ostrov vydechl ulehčením. Policie byla zachráněna. Veselí policajti si hrdě vykračovali dupajíce svými podpatky po asfaltu, jako kdyby jej chtěli přesvědčiti o své bezesporné existenci.

Nicméně však i přes dekret trvala nezaměstnanost. Nikdo se neodvážil zvednouti hlasu proti autoritě diktátora, což znamenalo, že pojem legality nového státu zůstal pouze teoretickým.

Po několika dnech malý stařík, přesvědčiv se, že mu nikdo nechce ublížiti, stal se žvatlavým a dal se dokonce přemluvit k tomu, aby se zajímal o běžné záležitosti.

Prvním osobním přáním diktátora byla přehlídka vojska před budovou prefektury. Policejní strážníci, potěšení náhle probuzenou aktivitou svého šéfa, defilovali parádním krokem. Diktátor sedě na balkoně kynul svým věrným a tleskal v nadšení dlaněmi.

Po tomto projevu života upadl do dřívější apatie.

Třetího dne při ranním raportu po obvyklých frázích, že v novém státě panuje pořádek a že nebyly hlášeny žádné nepokoje ani bouře, připomenul sekretariát diktátorovi, že je nutno zdokonaliti ideu legality a že je nutno utvořiti novou stupnici přestupků a zločinů, neboť bez tohoto zřízení počíná policie pochybovat o nezbytnosti své existence.

V odpovědi na toto připomenutí se stařík velmi rozjasnil a po prvé žádal papír a inkoust.

V půlhodině vyšel nový dekret, který způsobil mocné vzrušení. Podle tohoto dekretu všichni občané, jejichž vlasy jsou světlé, jsou považováni za nepřítel státu a pouze tmavovlasí byli prohlášeni za dobré vlastence. Tímto výnosem se nařizovalo, aby noví provinilci byli co nejdříve a všemi prostředky stíháni a zatýkáni.

Večer byla Cité šťastna, jako za svých nejlepších dnů. Z vrát prefektury vycházeli jeden za druhým disciplinované oddíly policajtů, které mizely v okolních uličkách. Blondýni, kteří byli nyní považováni za zločince, zabarikádovali se ve svých domech. Rázie trvala tři dni a srážky s policií byly krvavé. Na konci třetího dne zvítězila moc zákona a zločinci byli uvězněni na prefektuře.

Znova zavládl v Cité pořádek a legální život.

Unaven značnými ztrátami energie, upadl diktátor definitivně do úplné apatie a nebylo už možno ani čísti mu hlášení denních raportů.

Shrnujice uvedené události musíme přiznati, že statečnému ostrovu Cité by se nebylo pravděpodobně podařilo zachrániti policii, ačkoliv se říká, že je to dosti užitečná instituce, kdyby apatickému diktátorovi nebyl přispěchal na pomoc mor, také sice ospalý a apatický, ale mnohem důslednější.

(Přetištěno z románu „Paříž hoří“, který vyšel nákladem J. Hokra.)

„My ti máme v kanclíku takovou fajn zábu a ta ti má takový pěkný vlny na vlasech, že dyž se na ně podívám, tak dostávám mořckou nemoc.“

Kulturní bacily

Trampský potlach konal se v pátek, 12. prosince na Střeleckém ostrově za poměrně značné návštěvy kamarádů. Bez smokingů a tance improvizovaný debatní večírek, takový, jak si ho mnozí představují. Úspěch večera spočíval hlavně v neoficielnosti, neboť právě na oficielnost trpí většina dnes pořádaných trampských večírků.

Nálada a průběh večera svedl k návrhu, pořádati tyto večery každý prvý čtvrtek v měsíci, který byl nadšeně přijat. Vyhledáním příhodné místnosti k těmto pravidelným sleziánám pověřena redakce „Trampa“, která výsledek oznámí v příštím čísle.

film

Koketa s Mary Pickfordovou je opět vzorný americký banální film, může-li se tak totiž nazvat spousta titulků, spoře doplněných několika obrázky.

Udu, lovci primitivní natočila sovětská výprava v pralesích sibiřské tajgy a je to jeden z nejkrásnějších dokumentárních filmů, se skvělou fotografií.

Za provazy ringu otevírají herci ústa, do toho řve nevkusná hudba a celek — hluchoněmá kontinentální verze hloupého filmu.

Had v ráji doplňuje bez výhrady serii amerických premier v tomto týdnu. Nejsmutnější v tomto filmu je, že v omšelém manželském trojúhelníku, sekunduje i herečka takových kvalit, jakou je Norma Shearer. Ale Amerika už zabila jiné lidi.

Z reprisových filmů můžeme doporučiti: Na západní frontě 1918, Lásky a vášně Jiřího Gardena, Žena rakouského zajatce.

K výzdobě chat i bytu máme na skladě fotografie originálních leptů v rozměru 25×17 cm. Představují: indiány na koních (dva protějšky), cowboye na koni, indiánský tábor, hlavu indiánského náčelníka, společný obrázek Indiána a squaw (pouze hlavy), indiánský tábor a zálesáka, přenášejícího kanoi. — Obrázky jsou přímo skvělé a rozesíláme je poštou po Kč 6.— za jeden kus, je-li obnos předem zaslán (třeba ve známkách). Obrázky je možno zakoupiti též přímo v administraci po Kč 5.—.

Lyže s vázáním i holemi **Kč 120.—**

Sportex, Vinohrady, Bělehradská 90b

u nádraží
Žádejte zdarma ilustrovaný ceník!

Do redakce docházejí žádosti o přenechání originálů otiskovaných obrázků a rozhodli jsme se proto, vycházeti kamarádům vstříc tím, že budeme jim je přenechávati za cenu 5—10 Kč za kus. Obrázky jsou kresleny tuší, větší i menší (až 20 × 30 cm) a hodí se k výzdobě bytu i chaty. Přijďte si je vybrati do administrace.

— Jakživ už nebudu lít na štedrý večer olovo. Loni jsem pro to seděl.

— Nepovídej, prosím tě!

— Ba jó, lil jsem z něho falešný pětikoruny!

Ferry z Colorada.

*„Dnes v noci jsem napsal skvělou báseň!“
„Hm — mě také nedali štěnice spát“*

— šefe —

Každý pořádný tramp kupuje výrobky dělnických kluků ve Skautské prodejně (Federace),

Praha II., Skautský domov (u Štefánikova mostu).

Lyže komplet (lyže, vázání, hole) Kč 120.—. US-torný, americké nádobí a jiné. Ceník na požádání.

Lyžařské potřeby

RUDOLF EICHLER
Praha VII., Belcrediho tř. 45. Tel. 224-69.
Odborné dílny.

KDYŽ KANADKY TEDY OD VÝROBCE VESELÝHO

PRAHA — Jáma.

drby z čundrů

Všem trampům, zvláště pobeskydským, dáváme na vědomí, že jsme založili novou osadu „Tahiti“ (Sviadnov u Místku.) Je nás 8 plachtařů (Fred, Ferry, Harry, Bill, Dick, Pietro, Tommy, Teddy.) Schůzky konáme každý čtvrtek u piva v té hospodě, ve které je místo. Za svůj bratrský klub považujeme nově vzniklý „Uragan“ (Frýdek); přeje mu mnoho zdaru a myslíme, že i oni budou s námi táhnout za jeden provaz. S tramským Ahoj!

Serif Fred.

Osada „Turkestan“, právě vzniklá v Lomu u Mostu, melduje se tramskému světu co parta kočovníků, kteří prosí všechny kamarády o laskavé přispění do kočovnického nářadí nějakým vembloodem, slonem, jurton a pod. (mezkové nebudou přijímáni). Zároveň žádají Billa Stína o osadní hymnu, za níž předem děkují. Za osadu, která chce bez šerifa kolektivně snášet útrapy tramského života i slasti téhož života vezdejšího do srdce rvoucí ahojijij! řvou

Osamělý vik. Brada.

Osada „Mohawk“, Luka pod Medníkem, oznamuje založení.

O těch dnešních tramských zábavách.

Měl jsem již dávno úmysl, napsati, aby, než některá osada pořádá tu zábavu, si to hodně rozmyslíla, vždyť ty dnešní tramské večery doposud každého votrávily, ať už to pořádala kterákoliv osada. Několik článků v „Trampu“ mě k tomu donutilo, že se taky hlásím o slovo.

V poslední době je těch tramských zábav víc jak dosí! Pomalu snad se dočkáme, že budou ty zábavy pořádat každá chajda zvlášť. Jsme chudáci! Nebylo by lepší, kdyby na příklad celej Medas, Librajda, Proudý a pod. dělaly tu zábavu společně? Mělo by to sichr úspěch, až by byly jenom čtyři dobrý tramský zábavy za celou zimu. S programem byste si taky hlavu dělat nemuseli, vždyť je mezi námi mnoho kluků, kteří, když se jim dá kuráž, umějí baviti celej večer. A nebylo by třeba shánět nějaký ty „umělce“!

Kluci, a potom vám musím říci, ne dělejte z těch zábav výdělečný podniky jako doposud. Angličan.

Vojáci z Lone Staru!

Kluci, konáme teď slezinky každé pátek u Rudly Jezerníka. Tak když přijedete na vánoční dovolenou, tak všichni tam. Když to nepůjde, tak 20. nebo o svátcích na osadě. — Otíku, Jardo, Guldene, Venco „Tege to tege“ a Mirane, znáte ten malý kout?!

S vohromným „Ňuhej!“ Olda atd.

A ještě ta „Lucerna“...

O tomto „funuse“ bylo sice již mnoho řečeno a také dosti napsáno, ale přece bych chtěl k tomu ještě něco podotknout, a to z názoru nestranného a z názoru většího kamarádů, kteří tam tenkrát byly.

Program sám nestál sice za nic, ale přece jen měl několik „světlych“ bodů. Za prvé to byli kamarádi ze „Silver Staru“, kteří pěkným přednesem několika našich písniček (při červeném světle, které bylo ubohou náhradou za táborák) nás, tak říkajíc, „chytli za srdce“.

Za druhé byl to Franta šerif, který bohužel byl úplně spoután censurou a nešel proto hodně z toho, co říci chtěl a co bylo od něho kamarády očekáváno.

K takovému proslovu, jaký jsme slyšeli, bylo Franty šerifa škoda.

Vím, že kdyby byl mohl volně mluvit, byl by kluky jinak nadchnul a úroveň večera by se o hodně zvýšila.

Konečně posledním bodem večera byl Fanda Mrázek, který zachránil z velké části náladu, o čemž svědčil bouřlivý smích a potlesk všech přítomných.

Jinak ale celý večer měl úspěch pouze v návštěvě, která byla jistě nad všechno očekávání, ačkoliv vím, že bylo ještě více těch, kteří tam nebyli. Na tomto večeru se však ukázala tramská síla a moc.

Ke konci ještě pár slov o tom úboru. Představte si, že by tam přišla většina z nás v kanadkách (s půlcentimetrovým okováním). Jak by potom po tanci vypadala za prvé ta navoskovaná podlaha, jak by za druhé vypadal ten tanec? A za třetí by tam vůbec nemusel být jazz-band, protože by pro rámus nebyl stejně slyšet. Je to tedy věc problematická, jít tancovat v kanadkách do velkého sálu „Lucerny“... Nelze upřít, že podnik librického osadního klubu dal jakýsi signál, který nás vyburcoval. Se všech stran hlásí se podobné tramské podniky, kterým přeji, jak po stránce programu, tak po stránce zdaru, stoprocentní úspěch!

Podotýkám, že nejsem žádným obhájcem L. O. K., ale chtěl jsem jenom nestranně promluvit.

Vím, že se najde dosti těch, kteří se mnou souhlasit nebudou, neboť „všem se nikdy nezachováš“, ale snažil jsem se, psát z úsudku většiny kluků.

Mnohonásobným Ahoj! zdraví vás

Morgan,

šerif osady „Seamew“.

Odpověď Gaučovi!

Kluci z „Hobo“ a „Skagway“, kupujte všechno, včetně svíček a petroleje, u našeho obchodníka pana Hladného ve Frýdlantu n. O. Naš časopis má také v prodeji. Ahoj! Nobolly.

Různé názory o trampingu, divně a falešně, vládnu mezi našimi kamarády. „Bylo nás kdysi pár,“ ano, ale dnes jsou nás tisíce a tisíce. Když jsme si dříve stačili sami sobě, tak dnes chceme promluvit, chceme od veřejné tribuny zakřiknouti do světa, že žijeme a že úsudek. Soumrak sklenic nastal, rozpor mezi snem a skutečností stal se tak trapným a napatým, až to prasklo a ohrady, které nás oddělovaly od skutečného života, padly. Je po osadní obmezenosti, po hermetickém uzavření se před světem... A my vystupujeme na scénu! Ale nevíme vlastně, co máme říci, co máme žádati a chtít od světa. Uplná bezradnost. Nora vsadí hlavu, že to nebude žádná politika a Gaučo se ptá, pro koho? Pro sebe?! Není nás zde tolik. Pro paďoury? Chcete jim někam vlézt, chcete se státi populárními? Pro koho tedy, nač bylo scény... kšeft!!! Tak si to on představí. Ve své obmezenosti vidí mimo trampů jenom paďoury a zase paďoury. Kde zůstane spousta hochů a děvčat, kteří trpějí, kteří se dusí v měšťáckém bahně a kteří touží po volnosti a novém, lepším životě? Pro tyto je naše „Divoká Scéna“, aby našli cestu k nám!

Kolik je dobrých kamarádů?

Byli dva. Přišli z dálky od Něho, jenž si právem zaslouží náзву dobrý kamarád. Proto jsem jim věřila a proto jsem je měla ráda. Ale za krátko jejich „kamarádký zápal“ značně zchladl a zapomněli cestu ke kamarádce. — Co říkáte hoši, zapominá tramp jen tak pro nic? Myslím, že pravý kamarád nikoliv a oni si přece říkají trampové, ačkoliv jim už „Tramp“ nevoní. Nemyslím tímto způsobem získati si znovu jejich přízeň, nikoliv, nestojím už o ně. Sděluji vám to jen proto, že není každý dobrý kamarád, kdo si říká tramp. Lucie.

Osada redakce

Kamarádi, jsou tramské písně skutečně tramskými?

Nikdy nepochopím, jak mezi trampy se dostaly písně, které jim neleží. Páteční vystoupení trampů v Radiu mi jen potvrdilo moje dávne přesvědčení. Mimochodem řečeno, přes všecken aplaus, byl výsledek docela mizerný. Kamarádi, kteří se docela dobře poslouchají pod chatou na Olešku a Libřici, nestačí hlasově ani technicky na jeviště a rozlehlý sál. O děvčatech ani nemluvě. O čem chci však hovořit, je obsah písní! Vyjádří ty sentimentální, unylé a banální písně skutečně trampy v jejich pravé podstatě? Většina písní je nám cizí obsahem, a bude dobře, když budou hodně brzy zapomenuty.

Trampování samo o sobě jest jedno z nejdřavějších masových hnutí dneška. Mladí lidé sami od sebe odhodili skautské poručníkování, měšťáckou pokryteckou morálku, a na sobotu a neděli stávali se volnými lidmi. Kašleme na špinavou počestnost pánů Paďourů, ztrácíme úctu před veškerou konvenční slušností, a snažíme se oděvem, řečí i chováním odlišit se co nejvíce od slepicích mozků pořádkumilovných občánků. Jistě někdy přestřelíme, ale to je pochopitelnější, než vzdychání.

Je již na čase s tímto říkáním přestat. Nechceme víc slabošských písní. Naše písně musí mít spád a nadšení, ukázat jasně na naše bolesti, na sociální křivdu, na vůli jít ku předu a proti proudu, na odvahu bojovat vlastní zápas za štěstí, kus modrého nebe a radosti s volnosti.

Písně doposud „tramské“ nejsou samy o sobě vždycky zlé. Ale může je zpívat zrovna tak dobře každý uzenář a hokynář.

Mezi trampy literáty se nenajde nikdo, kdo by nám složil tramské Marseillaisy, písně odvahy, síly a odboje? Písně, které zhodnotí naši pravou podstatu?

Písníčkáři, číňte se! Kdo z Vás hledá místo na slunci?

Ahoj!

Pavel Kratochvíl,
vodní tramp.

Ke článku „Co máš, trampe?“

Franto šerife! Napsal jsi hezký článek, pravda, ale dotkl ses srdce velkého množství kamarádů. Myslíš, že trampem je pouze ten, kdo má tvrdé, upracované ruce? Ty ostatní jsou nic? Píšeš, že se má kopnout do těch bílých, neupracovaných rukou. Kopeš tedy do rukou mnoha kamarádů, kteří se živí jinou prací, jako

jsou úředníci, herci, studenti a spousta jiných. Já také nemám upracované ruce, ale ubezpečuji tě, že kopnout do nich by si přece nezasloužily Tvoje slova, Franto šerife, bolí, velmi bolí, a doufám, že přece jen nebyla tak myšlena. Ahoj!

Mila Plachý.

Kamarádi,

vyrobili jsme potulnou osadu „Smoking pipe“! Nemáme ani čajdy, ani squav, ale pivo dycky.

S kamarádským Čvach-čvach,
Šerif Ali Gátor.

„Naše cesta.“

V listopadu vyšel na Kladně nový časopis kulturní aktivity, „Naše cesta“. Takových časopisů je dnes větší množství, ale tento nechce být krajským.

Mimo několik bezvýznamných a myšlenkově opsaných a ošřepaných článků je zde něco, co mne rozbřelelo.

Je to článek p. Jar. Bryndy: Forma. Ten pán asi nebyl ve formě, když psal

„Tebou (rozum. formou) rozžehnal jsem se se society, neboť pohlavní obcování uznávám za škodlivé, ne proto, že je přestupkem proti zákonu psanému v nebesích, nýbrž, že je nebezpečím pro zdatnost.“

A dále:

„Učíš mě nenávidět moderní trampy jakožto prostitutky sous forme déguisée, a trampa jakožto boxera, elegána a tanečníka.“

Vída, co forma všechno nedovede, ani jsem to nikdy nepozoroval.

Ti lidé si říkají avantgardisté, když se drží morální vědy kléru z dvacíttého století. To je trapné. Příroda nám dala sílu, příroda dala nám štěstí květů, a ten pán má strach, že ho zbaví zdatnosti. Snad aby používal Energolu.

Pan Brynda trampa neviděl.

Zdá se mi, že měl zde veliký vliv Neubauer s Osadou mladých snů.

Trampování je skrytá prostituce. Máme dobu rozkvětu, rozkvětu umravňovatelů, a vy, hoši zdraví, kteří nemáte strach o zdatnost, choďte radši do hotelů a necouřejte se sami s děvčetem po lesích. Literáři jsou hodně sexuelně orientováni. Učí lidi nenávidět trampa.

Apropos, ten pán miluje sport, ale nenávidí první z tvrdých sportů, box; má rád asi něco jemnějšího, takhle filatelii.

Ta elegance a tančení je náš ústupok společnosti; přece nemůžeme být

stále vandráky — co by si zase pomyslili intelektuálové?

Ještě je pro nás štěstí, že je to mínění pánů Bryndu — — —

Dick z Huculů.

Burýšek:

Kterou se dáš, trampe?

Před mnoha lety, když nás bylo ještě málo, žili jsme úplně klidně, nestarajíce se o nic. V sobotu se vstanem do vlaku jsme vstoupili do jiného světa, radostně, bez obav, že bude po nás někdo plivat. Tenkrát nás bylo málo a proto se o nás nikdo nezajímal, ale roků přibývalo a trampove úzasně vzrostli, vytvořivše kádr mladých lidí, ničím nespoutaných, mimo kamarádství. A tu dalo dohromady hlavy několik našich velkých lidí, pečujících o zlatou mládež sokolskou atd., dlouho rokovali, až přišli k náhledu, že trampove jsou element příliš zdravých názorů, které nutno potírat, neboť se rozmnožují, zatím co jejich spolkové místnosti, vydychující shnilou morálku, zejí téměř prázdnotou.

Tomu se musí udělat přítrž, řekli si svorně a hned započali boj ve svých plátkách, oplývajících vraždami, smilstvem atd. Učinně dekameryony byly napsány o trampech, naházeli na ně špinu, ve které sami tonuli.

Trampové byli nuceni se bránit, bylo po spokojenosti. Jali se odrážet útoky brňchatých paďourů, semknuli v neorganizovanou masu, prodchnout kamarádským duchem a — zvítězili.

Paďouři přestali plivat, aby tleskali. Nevěřte jim. Oni vás zatáhli do politiky, neboť útok je vždy politika. Jsme na křižovatce.

Před námi se rozbihají do dálky tři cesty. Kterou se dáš, trampe?

Pravá je cesta paďourů, kteří osekali tvoji svobodu prostřednictvím četníků.

Levá — je cesta dělníků, ivojích druhů z dílen, a jsi-li dělník, tudíž i tvoje. Je to cesta nasáklá krví, kterou prošli paďouři, když kamarádi z továrny se domáhali většího platu, abys měl na dráhu.

A pak je ještě jedna cesta — střední. To je cesta zabělců, kapralů a svičkových bab.

Kterou se dáš, trampe?

Uvažuj. Postranní cesty neexistují a budeš-li myslet, pak poznáš, že zítra tě paďouři vženou na cestu tvých druhů i když nebudeš chtít. To znamená, že si přetvoříš sami na sebe.

Brno, 12. XII. 1930.

Milá redakce!

Čta stále zprávy o pražských potlačích, večerech atd. jsem smutný, že i v Brně něco podobného ve větším měřítku nemáme. Proto prosím do uveřejnění následujícího šprochu do „Drbů“.

Kluci brněnští!

V Praze furt samej trampskej večer, potlach a podobný věci, ale dyž tak člověk čte „Trampa“ tu vo Brně ani stopy. V létě tak eště semo tam, ale teď už nic. A myslím že by právě Brnu prospělo, aby se kamarádi mezi sebou poznali. Nebylo by špatný, aby se troubou jerišskou svolal I. brněnskej potlach u p. hostinskýho X. Y. podle úmluvy. Von tramping není výhradní děláni potlachů, ale jednou za čas neškodí, aby se nás sešlo víc. Klepu na brněnský lebedy, který než něco podniknou, uvažujou, ale pak to stojí za to.

S doufávám Ahoj!

Vašek.

i. Všetřampský večer.

Kluci a děvčata, tohle hezky zní, ale škoda, že jsme tam viděli jen Silvestr Star v tramském vohozu. Jinak ani čuchu. Každý se na to těšil jako na remundu a tu máš. Takhle to muselo dopadnout. Šli jsme na módní přehlídku a kritisoovat varietní umělce. Ukázalo se sice, že se tramping rozmáhá, ale to, čemu říkáme „tramské“, jsme si museli v duchu vykouzlit. Škoda, že je tolik kluků a i děvčat, kteří by sjevma kecama vyplnili tramský večer a mohli jsme mít prachy v kapse. To zas budou mít padourové radost a větší chuť k tomu, aby do nás comme il faut ryli. Ahoj!

Rosie.

Krásnolící čtenářky a rovněž i čtenáři tohoto cajtungu. Na vědomost vám dáváme, že osada Havai v Hostomické nad Bělou pořádá dne 20. t. m. v sobotu v hostinci „U Jedličků“ revuální večer.

Žádáme tímto striktně všechny osady kolem nás v okruhu 30 km, by se dostavily ve velkých houfech.

Bludný Holanďan, ona známá a přece neznámá, tajemná, záhadná figura všech moří, provede vás svým rayonem.

Kamarádi, on se svým manšaftem čeká, aby si mohl zařadit před vašimi zraky.

Po programu do 4. hodin tanec při jazzu a pak blažený spánek. (To vše za 3 Kč kluci.)

Na shledanou

OSADA HAVAI.

Následující značky mohou si vyzvednouti v administraci došlé dopisy: „Zima“ jeden, „Vzduch“ jeden, „Koupím ihned“ jeden, „Hotově“ jeden, „Kdekoliv“ šest, „Nornon a Armington“ jeden, „Sivá holuběnka“ jeden, „Bogan“ jeden, „Zima nad mrtvou peřejí“ jeden, „Konversace“ dva,

„Medička“ osm, „Tanečnice“ dva, „Ihned platím“ jeden.

Znovu připomínáme, že osobní zprávy, koupě, prodeje a pod., je možno uveřejňovat pouze jako inserty v „Malém oznamovateli“.

Salon odmítnutých.

Three boys, toho hádání už nechte a pošlete raději fóry, poslední byly 3 dobré (iška). Fr. Bohatec, platil si patrně minulou administraci a my neupomínáme. Článek pro Swenyho se patrně ztratil, opakuj. — Hajde, předal jsem Buž. osobně. Bloudy a Cugar, co to bylo? něco jsme přece uveřejnili a pište dál. Bludnej Joe, několik dobrých, ale obrázky nejdou. Zdravíme tě všichni, ale nechtěj na nás prachy! Cundr-Struna, polepšete se, kluci, tohle nešlo. Otec Noe už jsme jim za ty večírky vynadali dost. Ostatní uveřejňujeme. Singapore, opakujes to, co Akela a potom, piš, prosím tě, po jedné straně papíru. Flíček z Colorada, jeden, to je málo. Houš! Polerecký (Bratislava), piš po jedné straně papíru, tiskárna to takto nevyšlape a na přepisování nemáme čas. Toulavej Tom, piš stručněji, Bužirovi jsem předal. Osamělý vik, fóry nešly (censura), ostatní uveřejním. Teddy F. West, tentokrát bych jich volal dobrých dost málo! Dlouhý Joe ze „Song-Woang“. Je to příliš dlouhé, nemáš něco kratšího? Sailor Kýbl, jeden dobrej. dá! All-right, polepši se!

Kluci a dívky, do Osadní pošty pište co možná nejstručněji, pomalu se nám to nevejde na stránku. Potřebujeme: fóry, krátké články a sportovní zprávy z osad. Tak se hněte!

Osadní pošta.

Na svých potulkách jsem zabloudil též do osady u Čerčan, která myslím se jmenovala „Nest Grey Wolfs“. Ač již mnoho se mě vytratilo z paměti, přec ještě nyní si vzpomínám aspoň částečně na několik jejích osadníků. Kamarádi, však než o vás začnu psát, pravím vám, neberte si má slova ve zlém, by snad nebyla otevřena cesta do vaší osady k nesvárům, neboť nebylo by to ani mým přáním. Ale vezmete si tento článek tak, by každý jeden z vás se snažil nad ním se zamyslet a být sám nad sebou soudcem, neboť pouze touto cestou by byla náprava zde jistá, jelikož nepoznal jsem mezi vámi zlých hochu. Ještě nyní mě v paměti vyvstává váš nejmenší muž osady šerif Bucky se svým pobočnickem Snukim a důvěrným přítelem Grizzlim. Ač dobří hoši to jsou přec u šerifa a jeho pobočnicka se mi nelíbí jejich rozpinání prostě řečeno (nafukování), které by jistě mohli zanechat na dlažbě města a ne jej nosit sebou i do osady. A kamaráde šerife, čínš-li to proto, že jsi v osadě šerifem, pak toho teprva zanech, neboť nezáleží na tom, co jsi, ale co jsi v době. Věk opravdu jsem poznal málo trempu takých a s tak dobrou povahou, jako jsi váš tulák Grizzli a jistě by se na vaší osadu jinak pohlíželo od ostatních trampu, kdyby aspoň polovina vaší osady měla takou povahu jako Grizzli. Byl jsem náhodou přítomen hádce mezi Šaulinem a Opuťem a ač nerad soudím takovéto pře, přec ti Šauline jako kamarádovi pravím, že dle mého Opuť za nic nemůže a byl bych ti sám opravdu povděčen, kdyby jsi trochu té tvrdohlavosti odložil a uznal, že i ten druhý může mít pravdu a učiníš-li tak jsem jistě přesvědčen, že zavítám-li ještě jednou ve vaší osadu, uvidím vás co dobrý kamarády. Konečně v mé paměti zbývá Ferry, dle mého, není zlý hoch, však být i naší osadě, jistě jej zvolíme za zástupce osady při potlachách, pročť by se tento toulavý medvěd jistě nečertil, Kamarádi jsem přesvědčen bude-li mi to možné a zavítám ve vaší osadu ještě jednou, že uvidím osadu, na kterou budu vždy jen v dobrých vzpomínkách vzpomínat. Neboť zajisté po přečtení tohoto článku mizu očekávat hlavně od tebe šerife a Šauline skutky, které budou mluvit za vás oba lépe než sebe krásněji pronesená řeč. Co se týče tebe, Snuki, myslím, že sám přideš jistě osadě příkladem jako správný kluk. Všem dobrým kamarádům Ahoj! Tulák, z našich osad.

Chomutovské „Bludné ledvině!“

Kluci, co to máte za komika, který se uvází do mosteckých kluků na kukuláských večerech C. O. B.? Vyřídte mu, aby si dal pozor, nebo si to tam přisupajdíme. Ahoj!
Otec Noe.

Gaucha, Gumarádi, Vahane, Ferri z Ophiru a celá Merido, zveme vás na potlach o půlnoční 24. XII. 1930. Další následuje o sylvestra.
Santa Puelo.

„Ta—a—ta“

nově založená stanařka osada hlásí se do řad proletářského trampingu. Schůze každé úterý o půl 8. v restauraci „U Kmočů“, Žizkov, Karlova tř. u kostela. Ahoj! Za osadu
Eber.

Pepičku H. Osada Olomouckej seirečku vzdává srdečný dík za ty tramské písně a posílá ti směnku na řadného hobla. Splatného při nejbližší příležitosti. Líbá tě na pupek
Džony.

Všemu tramskému národu oznamujem, že jsme se scukli o dlouhém čundráni a založili osadu „Hudson“, je nás správná parta hošů a hošek. Hromové a burácející Ahoj!
Osada Hudson.

„Šeriu“ Tommovi Kl., Dvůr Králové n. L.

Především odpust že jsem tak smělej a ještě ti piši. Ale já ti to musím říci tak, jak si to myslím. Předně to, co jsi v neděli udělal, bylo velmi netrampské, páč víš velice dobře, že to, co jsem ti říkal, byla pravda, a jestliže nemůžeš snést pravdu, tak mi to promiň, páč já už mám takovou povahu, že řeknu vše každému do očí. Jestliže si myslíš, že když máš trochu víc prachů, a že jsi snad šerifem, můžeš si poroučet a vytahovat se, pak se vělive mylíš. A říkáš-li tomudle kamarádství, pak si neříkej, že jseš tramp, a nedělej jiným trampům ostudu. To jsem ti chtěl říci.
Ferry Bluff.

Věro Hájková z Pankráce!

Zdraví a vzpomíná Bludnej ze Strakonice, přidej, děvčátko, sem brzy. Piš, adresu snad budeš znát. Ne-li, řeknou ti ji v redakci.
Ahojnie Bludnej Joe.

Kamarádi,

kdo z Vás by mne přijal na vánoční svátky mezi sebe? Jsem sám a bíbnout taky nedovedu, adresa v redakci.
Bludnej.

Tundro, Gaučo, Hawane,

pošlete adresy do „Trampa“, chtěl bych vám napsat.
Bougire-spustlík.

Malý oznamovatel.

OSADA WYOMING zve do osady kamaráda kytaristu. Píkovice—Petřov—Údolí temna.

HLEDÁM DOBROU KAMARÁDKU na tramp. Značka „Vážný kluk“.

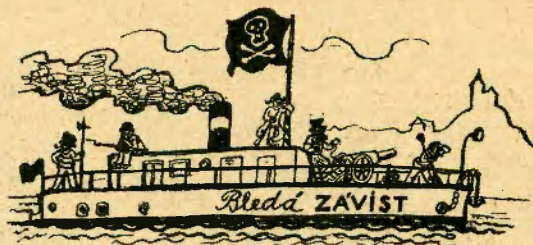
TRAMPKA hledá partu lyžařů. Značka „Severní Čechy“.

KOUPÍM KYTARU. Značka „Kytara“ do administrace.

PRODÁM hnědý lyžařský dámský oblek. Značka „Zánovní“.

KAMÍNKA do boudy prodám. Zn. „Kamínka“.

PIRÁTI OBJEVILI SE NA VLTAVĚ?

Ano, před dávnými časy nebyla Vltava tak bezpečná, že by mohli padouří, ležice na znak, plavati klidně jako mrtvolky k severu. — Kdepak, Tentráte „Zrzavý Tonda“ ještě řádil na vlnách stříbropěnné Vltavy od Jarova až po Kansas City. Byl daleko a široko nelobávanějším korsárem. Zmocnil se osobní parolodě „Závist“, přejmenoval ji na „Bledou Závist“, a změnil ji na válečnou loď. Všechna námaha admirality zmocnit se tohoto postracha celého Povltaví byla marná. Až jednoho dne vyrazil proti „Zrzavému Tondovi“, neohrožený kapitán Dařbuján s „Primátorem Dittrichem“. Pronásledoval zavilého nepřítele rychlostí 15 uzlů a jakmile korsár nasadil stejnou rychlost, udělal si statečný muž na svém kapesníku lóty uzel a dohonil piráta.

Odkud jsou tyto kanadské zkazky? Tyto nové pověsti české? Z báječné knihy V. Rady a J. Jacka: Vzpouza na lodi „Primátor Dittrich“. Je to nejkrásnější kulha, která o trampech vůbec byla napsána. Plna dobrodružství a pravého zálesáckého humoru.

Trampove, budou vám chtít na Ježíška zase strkat všelijaké limonády. Odmítněte je již teď a vyžádejte si jako dárek:

V. RADA a J. JACK

VZPOURA NA LODI „PRIMÁTOR DITTRICH“

90 ohromných ilustrací V. Rady. Krásný papír, velký formát, poloplátěná vazba. Cena Kč 28.—.

ADOLF SYNEK, nakladatel, PRAHA VII. 985
(též u knihkupců).

A jéje, pan četnická stanice.

— Co tady děláte, pakáž trampská?

— Víte, pane četnický rotmistr, my se jenom díváme, jestli se neblejská.

Nezaměstnaní kamarádi

hlaste se ještě dnes v administraci Trampa. Dobrý výdělek po několik dní v týdnu.

- Proč nehejbáte rukama?
— Hergot, copak nevidíte, že se topím?

Host: Haló, pane vrchní, párátko bych prosil!

Vrchní: Okamžik, právě je má pán vedle!!!

Mami, čáp nosí chlapečky a vrána holčičky?

Ano, děvčátko.

A kdo nosí tatínky a maminky?

— Máničko, kolik je ti roků?

— No, teď je mi pět, ale mámička říká, že, když budu pěkně

papat, tak že mi bude za rok šest.

POZOR!

Všechny peněžní poukázky a rekomandované dopisy určené pro Trampské vydavatelské družstvo posílejte výhradně na adresu: Karel Melíšek v redakci Trampa, Praha I., Karlova ul. 14. Při obyčejných dopisech stačí adresa družstva.

— Nechod' ven, padají tam dráteníci!

— Já vím, ale hladem.

géza vcelička:

nomádi

V severoafrické civilizaci, kterou prolézají bílí hadí cest, na ruděžlutých pouštích jsou rozstříkány ostrovy volné, svobodné divočiny.

Nomádi.

Potkávali jsme je všude podél slunic, pěšin a v pustínách, kterými jsme šli.

Chudý Kabyl jde se svými dvěma ženami, ó, bědnějších neuvídíte. Místo střeviců navlékl kusy pneumatik, ovázané provazy kolem lýtek. Ženy se vlekou s kupou pěti dětí, každá nese jedno nejmenší na zádech, ostatní tři, odrostlejší, plachčí se pískem. Pohánějí s otcem své tři osly, ubohé, odřené osly, šedivé filosofy na křivých třesoucích se nožkách, zádučivě cupkající pod ohromným břemenem drobnými, trpělivými kroky.

Snad už to vše tak musí být. Snad se život skládá jen z ran, z břemene a bodláku.

Otec neměl kalhot, rozbitým burnusem probleskují nahá stehna s genitáliemi, dlouhá, šedá brada padá mu na prsa. Tvrdými ranami láme oslí zdoluhavost.

Kolem dokola jenom písek, kámen a dálka, která oko nepodepře. Vyprahlá, tvrdá sláma, probělené strniště kukuřičných polí. Kruté sousto berberských ovcí a chudého, na smrt skromného velblouda, jenž sám, sivé dítě pouště, okusuje to, co už se pro jiné absolutně nehodí.

Šestnáct nomádských stanů. Bílé, modré, žluté pruhy na purpurové látce živě kanou do slunečního prachu.

Na široce rozlité rovině, na níž se řítí modrá bář nebe, na rovině plešaté, slabě obrostlé (z palmy, oleandrů a kaktusů staly se zelené terče ohnivých střel) sedí bílé shluky domorodců. Odpočívají v kruhu, se skřížennýma nohama, z úst jim vycházejí chrčivé, hrdelní zvuky, mávají rukama, nikdo neumí tak gestikulovat jako Arab. Dlouhé pláště, ač větché, špinavé, na plném slunci až promodrávají čistotou bělí.

Rozprávějí u cisterny nebo piskají na pastýřské flétny; na krku na šňůře houpají se jim kindžaly. Když jsme k nim přišli, všichni vstali — jsou jako děti — a nabízejí nám ovčí sýr a mléko.

Pasoucí se stáda splynula v strakaté skvrny. Temné obrysy velbloudů proluly žloutnoucí hordy koz. Chundelaté, načechrané ovce, polodušené horkem, mekavě projevují svoji touhu po vodě.

V poledne dostupuje utrpení vrcholu. Tenká řada topolů, kdovi jak se zde octnuvších, vrhá tyčkovitý, úzký stín, v němž skrývají se domorodci. Někteří leží jako mumie, bez hnutí, jenom v jakémsi odhmotněném ustrnutí, neboť prudký, žhavý polední vítr nedá člověku tvrdě usnout.

Jini hrají v oblíbené domino. Obědvají sýr, rajská jablka, kaktusové plody.

Zcvrklý stařec přihnul své stádo k vodě, některé ovce a kozy vlezly až do nádrže. Pastýř drží v náruči malého, plačícího beránka.

V noci, když poušť zmodrala a vychladla až do citelné zimy, u velkých ohňů popíjeli čaj z máty a opékajíce skopovinu, zpívali své nekonečné písně v jednotvárné, stále se opakující melodii.

Neklidní a hrdí, odbojní a neodvislí ženou svá stáda s místa na místo, stále a stále, jako jejich otcové, jako otcové jejich otců, dnes tu, zítra tam, neubráníte se dojmu, že jsou zvednými hlídkami marokánských a alžírských Riffanů, bojujících dole na poušti s cizineckou.

Blíže Guelmy viděli jsme čtyři z nich. Vedli je dva francouzští četníci s bodly na puškách (tropic-helmy s hořícími bombičkami), vždy dva a dva řetězem k sobě připoutané.

Snad kradli, snad zabili. Bylo by to něco divného, uvážíme-li jejich sociální postavení a vykořisťovatelský systém Francouzů?

Vedli je jako upoutanou zvěř, špinavé a polonahé, a nacpali je na stanici Nador do malého omnibus-trainu.

ROZŠIŘUJTE TRAMPA!

— Ted', když budu chtít jíst, musím udělat stojku.

— Jak to?

— Von se mi vobrátil žaludek.